

Sošolci.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

VII.

Kakor je bil postal Josip komisar, tako Ivan Balant v teku let sodnik. Njega ni morila častihlepnost kakor Josipa, ker je vedel, da ima, kakor po mnenju Julija Cezarja v bojih, tako tudi na uradniškem polju sreča mogočno besedo. Ker je bil priden delavec in prijaznega vedenja, so ga imeli ljudje radi. Le to ni ugajalo nekaterim, da je premalo zahajal v družbo. Izgovarjali so ga sicer, da se najbrž ženi, da ima gotovo že izbrano nevesto v kakšnem drugem kraju; a menili so tudi, da se bodo za tak tujski promet lepo zahvalili domačini in da bi se toliko že smelo zahtevati, da bi se ženili uradniki tam, kamor so pristojni.

Balant je res semtertja razmišljal takšno izpremembo svojega življenja. Toda ker je preveč razmišljal in ker je bila izbira velika, se ni mogel odločiti; krivo mnenje svojih znancev pa je potrdil posebno s tem, da se je pogosto vozil v Ljubljano. A v Ljubljani je imel on svoje prave, stare prijatelje. Vselej je poiskal Josipa, ki mu je dajal toliko povodov za čestitanje; zakaj vselej mu je povedal Josip, ali da je zopet napredoval, ali da se je oženil, ali da je dobil kakšno pohvalo ali priznanje.

Z Jankom pa se je shajal Ivan v kavarni. Temu seveda ni mogel nikdar prav sreče voščiti, ker tega je vedno trdovratno preganjala usoda. Kako hudo

ga je bila zdelala, je kazala vsa zunanost, od klobuka dol čez ovratnik in ovratnico do čevljev; naročke mu je bila pobrala že popolnoma. Upognila ga seveda ni, in še vedno je nadkriljeval on oba sošolca. Rad pa je imel samo Ivana, ker se je dal ta mirno nadkriljevati, in iz nekaterih drugih razlogov, ki se jih ni hotel Janko popolnoma zavedati.

O sestri Zori ni rad govoril Janko, ker se mu je zdela malo izobražena, precej navadna ženska in njene zadeve nezanimive. On se je utapljal rajši v skrivnostne globine svoje notranjosti in motril ondi z dušnimi očmi bujnopestro, zdaj solnčnojasno, zdaj pošastnotemno življenje. Ivan, ki ga niso zanimale te globine, pa je napeljeval razgovor, kadar koli sta se sešla, zopet in zopet na Zoro in se veselil slišati, da se ji ne godi slabo, da ima dosti dela, mnogo odjemalcev, da je kot krojačica na glasu.

„Če bi ta ženska umela svoj posel,“ je modroval Janko ob takih prilikah, „ne bi imela tako majhne delavnice. Najela bi si vse pritličje in vse prvo nadstropje, otvorila velik salon in vzela v službo dvajset, trideset šivilj. Izpodrinila bi, to ti rečem, vse konkurentinje in vse drugač bi si delala denar. Premisli: dvajset šivilj! Če bi ji prislužila vsaka samo pet kron na dan, bi bilo to čistega dobička sto kron vsak dan, v enem mesecu čez poltretji tisoč. Jaz bi ji vodil knjige, kot postransko delo, za par